

اهداف و اولویت های راهبردی (استراتژیک) برای مشارکت چین در افغانستان «دموکراتیک»

بر اساس نظریه صلح سرمایه داری، توسعه پایدار و تقویت روابط اقتصادی بین شرکا خطر درگیری های مسلحانه را کاهش می دهد. جمهوری خلق چین که دارای منابع فراوان بود در افزایش امنیت افغانستان غنی از منابع مشارکت داشت و این کار را با استفاده از روش های اقتصادی انجام داد. اهداف مشترک هر دو کشور امنیت و توسعه بود که آنها را تشویق به همکاری می کرد. این امر در عمل نه تنها به تأمین امنیت روابط چین و افغانستان بلکه به ثبات کل منطقه منجر می شد (اوپاسین ۲۰۱۵، ۵۶-۵۷). با این حال مقامات و جوامع این دو کشور ارزش های مردم سالاری و حقوق بشر را که به افزایش فرصت هایی برای ایجاد صلح منجر می شد به اشتراک نگذاشتند (دونه ۲۰۰۸، ۲۳۰-۲۳۱). علاوه بر این اقتصاد هر دو کشور از بازار آزاد دور بود. با این همه یکپارچگی بازار، توسعه اقتصادی و اجتماع منافع اقتصادی عوامل تثبیت کننده مهمی هستند (گارت زک ۲۰۰۷، ۱۷۴-۱۷۵). استحکام روابط اقتصادی و افزایش اتکا و وابستگی طرفینی به ارمغان آوردن منافع برای تمام شرکت کنندگان در فرایندهای اقتصادی ممکن است به کاهش قابل توجه خطر جنگ بین آنها و نیز به کاهش بی ثباتی داخلی در آن کشورها کمک کند. در دو دهه اول قرن بیست و یکم دو ارزش - صلح و توسعه - سرلوحه تغییرناپذیر سیاست داخلی و خارجی چین باقی ماندند. اهداف اساسی راهبردی «پادشاهی میانه» (۱) نیز تخطی ناپذیر بود. در بعد داخلی حفظ ثبات در کنار توسعه اقتصادی و اجتماعی سرلوحه کارها بود. در بعد خارجی حفظ صلح و تقویت همکاری های دوستانه بین المللی با همه کشورها به منظور دستیابی به منافع متقابل مد نظر بود. روی کاغذهای سفید دفاعی جمهوری خلق چین اهداف پایدار دیگری هم نقش بسته بود که مدام و به شکلی فزاینده بر آنها تأکید می شد. رویکرد چین به امنیت افغانستان بیش از هر چیزی منوط به اهداف زیر بود (دفتر اطلاعات شورای دولتی جمهوری خلق چین ۲۰۰۲، ۲۰۰۶-۲۰۰۹، ۲۰۱۱، ۲۰۱۳، ۲۰۱۵، ۲۰۱۹):

- ایجاد یک سیستم امنیتی چند قطبی در تقابل با موقعیت هژمونیک ایالات متحده.
- تحدید نفوذ ایالات متحده در همسایگی چین.
- مقابله با پدیده های تروریسم، افراط گرایی، تجزیه طلبی.
- مقابله با جرایم سازمان یافته، از جمله جرایم مرتبط با مواد مخدر.
- حفظ حاکمیت دولت و عدم مداخله در امور داخلی کشورها.
- احترام به تنوع نظام های سیاسی و اجتماعی - اقتصادی.
- ترویج همکاری اقتصادی، تجارت و یکپارچگی بازار.
- تقویت سازمان ملل متحد.
- ترویج گفت و گو و همکاری دیپلماتیک بین کشورها و توسعه اعتماد متقابل.
- حل مسالمت آمیز منازعات و اختلافات بین المللی.
- تقویت نیروهای مسلح برای تضمین امنیت خود.
- دفاع از منافع خود و حمایت از صلح بین المللی.
- تضمین دسترسی به منابع طبیعی، از جمله منابع انرژی.
- از بین بردن شکاف توسعه بین کشورها.

پکن روی
فداکاری ایالات
متحده و سایر
متحدهاناتو
و کشورهای
شریک
سرمایه گذاری
کرد و بدون
کمک نظامی و
مالی مناسب
روی پیگیری
منافع اقتصادی
کشور خود
متمرکز شد